

Áhítat – 2021. 03. 31.

Miután ezt mondta Pilátus, ismét kiment a zsidókhoz, és így szólt hozzájuk: „Én nem találok benne semmiféle bűnt. Szokás nálatok, hogy valakit szabadon bocsássak a húsvét ünnepén: akarjátok-e hát, hogy szabadon bocsássam nektek a zsidók királyát?” Ekkor újra kiáltozni kezdtek: „Ne ezt, hanem Barrabást!” Ez a Barabbás pedig rabló volt. (János 18:38-40)

Döbbenetes epizódja Jézus szenvedéstörténetének a Barabbás-jelenet. Pilátus a maga szempontjából nem talál Jézusban semmi vétket. Ez azt jelenti, hogy politikai nézőpontból nem sorolja őt a Rómára veszélyes messiási lázadók közé. Legfeljebb egzaltált vallásos rajongónak tartja. Ezért kísérletet tesz arra, hogy Jézust szabadon bocsássa, vagy felajánlja zsidó ellenfeleinek. Azt feltételezhetette – nem sok reális oka volt rá pedig – hogy a zsidók nem hagyják a rómaiak kezén a „zsidók királyát.” Tévedett. A zsidók állásfoglalása elképesztő: az aktuális szabadon bocsátott elítélt ne Jézus legyen, hanem Barabbás. Az, hogy Barabbás „rabló” volt, a szó tágabb tartalma szerint jelenthette azt is, hogy „zélóta”, azaz olyan lázadó szervezet tagja, amely nem ismerte el a római fennhatóságot, és erőteljesen jelen volt benne a radikális, messiási reménység is: tulajdonképpen a farizeusok radiális felkelő ága. Ezzel nemcsak Jézus, hanem a zsidóság sorsa is eldőlt: messisiási várákoszásául – Jézus helyett – inkább annak katonai, politikai formáját választotta, amelyet a Barabbás-félék képviseltek.

Ez a szörnyű választás is az Evangéliumot hordozza. Kiábrázolja mindazt, amit Jézus Krisztus helyettes golgotai áldozata jelent. Énekünk ezt így fogalmazza meg:

S mily büntetés, mit e világ Reád mért? A jó nyájőrző szenved a juháért;

A bűnért, melyet szolgák elkövettek, Az Úr fizet meg.

Meghal a jó, ki hűség volt s alázat, Az él, ki Isten bántására lázadt;

A vétkes ember sértetlen, s bilicsben Ott áll az Isten.

Türmezei Erzsébet a majdan megtérő Barabbás személyébe helyezkedve mondja el a Barabbás-epizód hozzánk szóló üzenetét:

Helyettem. Énhelyettem! Énhelyettem!

Ez a szó zengi át az életem.

Napfény gyanánt ez tündököl felettem,

s ez nyitja meg a mennyet is nekem.

*“Ki az? Ki zörget?” – kérdik majd. “Barabbás,
aki helyett a Krisztus vérezett.”*

S kitárják akkor ujjongó örömmel

a gyöngykaput fehér angyalkezek.

Legyen imánk és énekünk:

*Ó Krisztusfő, te zúzott, Te véres szenvedő,
Te töviskoszorúzott, Kigúnyolt, drága fő,
Ki szépség tükre voltál, Ékes, csodás, remek,
De most megcsúfolódtál: Szent fő, köszöntelek!*

*Mind, ami kín s ütés ért, Magam hoztam Reád,
Uram, e szenvedésért Lelkemben ég a vád.
Feddő szót érdemelve Itt állok én, szegény,
S kérlek, lelked kegyelme Sugározzék felém.*

*Ó, légy érette áldott, Jézus, Egyetlenem,
Hogy szörnyű kinhalálod Nagy jót akar velem.
Add, hogy hódolva híven Tőled ne térjek el,
S ha hűlni kezd a szívem, Benned pihenjek el.*

*Mellőlem el ne távozz, Ha majd én távozom,
A kínban, mit halál hoz, Állj mellém, Jézusom.
Ha lelkem félve reszket, S rettent a meghalás,
Nagy kínod és kereszted Legyen vigasztalás.*

*Légy pajzsom és reményem, Ha kétség látogat,
Véssem szívembe mélyen Kereszthalálodat.
Rád nézsek, Rád szünetlen, S ha majd szívem megáll,
Öleljen át a lelkem – Így halni: jó halál.*